

ОСТРІВ ФАРАЛЛОНЕ

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>> Пд.

ЗЕЛЕНІ БЛИЗНЮКИ

Двійко новонароджених зайченят спали в трав'яному гнізді, притискаючись до маминого живота. Весняний місяць висів над ними білий, мов молоко. Мати-зайчиха сторожко дрімала, одним вухом наслухоючи небезпеку й час від часу підводячи голову, щоб облизати діток шорстким язиком. Незадовго до світанку гучний крик блакитної сойки сповістив про койота, який скрадався лукою. Усівшись на задні лапи, щоб принохатися як слід, зайчиха безпомилково відчула на вітрі запах хижака: сморід вологої шерсті, кислий подих із присмаком крові. Напружилася, слухаючи, звідки він наближається, і ось — слабкий шелест трави під лапами зліва. Великі настовбурчені вуха затремтіли.

Зайченята собі спали: дві грудочки блідо-золотавої шерсті, чотири м'якенькі білі вушка. Та мати-зайчиха добре чула важке дихання койота. Страх гарячою

хвилею обнік її тіло. Зібравши всі сили, зайчиха стрибнула вбік, якомога далі від гнізда. Заскочений зненацька, койот навіть трохи позадкував. Мати-зайчиха заметалася по луці божевільними, відчайдушними зигзагами, аби відвернути увагу хижака від дитинчат. Койот рвонув за нею. Стояла рання весна, трава ще була соковита й коротка. Зайчисі не було де шукати прихистку, і хоч бігла вона швидко, час від часу злітаючи в повітря на сильних лапах, усе-таки перечепилася біля входу в борсучу нору. Однієї помилки вистачило. Койот наздогнав її.

На луці запала тиша.

Трохи згодом койот рушив далі в досвітніх сутінках, залишивши по собі лиш три краплини крові матері-зайчихи.

Зайченята-близнюки прокинулися, коли сонце ви-зирнуло з-за обрію. Сонно розвернулися, щоб напитися молока, але там, де лежала мама, лишився тільки холод порожнечі. Небо вгорі й земля під ними раптом розширилися, небезпечно спорожніли. Братик затремтів. Наслідуючи маму, сестричка видала короткий заспокійливий звук і міцніше притислася до нього. Мама повернеться. Вона завжди повертала-ся. Коли йшла пощипати травички, то наказувала не рушати з місця. «Хай там що, — навчала вона, —

лежить тихо, не ворухіться». Тож зайченята чекали і згодом знову послухали.

Коли вони прокинулися вдруге, тепла рука саме вивільняла їх із трав'яного гніздечка. Сестричка хотіла вкусити ту голу штуку, що їх ухопила, але рука пахла насінням і молоком. Та й голос, що долинав згори, мугикав знайомо, наче вітер у ялицях, наче мамине дихання. Щось наче «спокійно, маленькі, не бійтеся» їхньою мовою. Тож зайченята знову поринули в сон і дали забрати себе з рідної луки, перенести через го-мінкий весняний струмок у зелений візок, що стояв у вільховому гаю. Два засклені віконця, підведені червоно-рожевою фарбою, надавали візку подоби істоти з очима. Зі срібного димаря курилося. Четверо звільнених від запряжки оленів припали чистець у затінку.

Утретє зайченята прокинулися вже від голоду й виявили, що лежать біля кухонної плити в гнізді з трав та заячого хутра, облаштованого у старій іржавій бляшанці. Коло вогнища плечем до плеча сиділи чоловік та жінка. На вигляд вони були майже однакові — чоловіча і жіноча версії того самого обличчя: широкі вилиці, коротко стрижене зелене волосся, темна шкіра та бліді круглі очі. Імена їхні були Анжеліка та Габріель, і вже багато років Дикий Народ називав їх Відунами, Лікарями Землі. А от мешканці Краю, яким існування